

Komu: Krajský úřad Libereckého kraje, k rukám pana Bc. Petra Staňka
Od: Vrána&Pelikán, advokátní kancelář s.r.o.
Datum: 12. června 2014
Věc: **Stanovisko k možnostem jednostranného ukončení smluvního vztahu se společností Hospicová péče sv. Zdislavy, o.p.s. a k případným rizikům z toho vyplývajícím**

Dne 11. 6. 2014 jsme byli ze strany Krajského úřadu Libereckého kraje, zastoupeného panem Bc. Petrem Staňkem, vedoucím majetkoprávního oddělení, odbor investic a správy nemovitého majetku, požádáni o zpracování právního stanoviska k možnostem jednostranného ukončení smluvního vztahu o výpůjčce (resp. s přihlédnutím i ke smlouvě o spolupráci a smlouvě o poskytnutí účelové dotace) založeného mezi Libereckým krajem (dále jen „Kraj“) a společností Hospicová péče sv. Zdislavy, o.p.s. (dále jen „Společnost“) a k případným rizikům z toho vyplývajícím.

V rámci rozboru předložených otázek jsme vycházeli výhradně z klientem předložených podkladů (tak jak budou dále citovány), dále z veřejně dostupných informací a z příslušných právních předpisů.

V souladu se zadáním klienta upozorňujeme, že toto stanovisko se týká čistě soukromoprávní roviny možného ukončení dále popsaného smluvního vztahu a rizik s tím spojených, tj. nevyjadřujeme se k veřejnoprávním aspektům smluvního vztahu jako je soulad vzniku smluvního vztahu se zákonem č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, dále se zákonem č. 129/2000 Sb., o krajích (krajské zřízení), případně s dalšími veřejnoprávními normami, přičemž dodržení pravidel v těchto zákonech stanovených by potenciálně mělo významný vliv na platnost a pokračování smluvního vztahu. Stejně tak nehodnotíme některé aspekty projevů vůle při zakládání a pozdějších změnách smluvních vztahů, jako je např. oprávnění konkrétních osob jednat za zúčastněné subjekty, vážnost a svobodnost vůle, naplnění těchto náležitostí pro založení platného smluvního vztahu předpokládáme, stejně jako např. vlastnické právo Krajského úřadu k dále specifikovaným nemovitostem.

Dle zadání klienta jsme se zejména zaměřili na možnost jednostranného ukončení dále specifikovaného smluvního vztahu o výpůjčce, přičemž dále přihlédneme i k věcně souvisejícím smluvním vztahům a vyjádříme se k možnosti ukončení všech smluvních vztahů jedním právním úkonem.

1. Vymezení předmětných smluvních vztahů a relevantní právní úprava

Při zpracování tohoto stanoviska jsme vycházeli z následujících smluv a jejich dodatků uzavřených mezi Krajem a Společností:

- Smlouva o výpůjčce č. OLP/2302/2012 uzavřená dne 14. 8. 2012, ve znění Dodatku č. 1 uzavřeného dne 11. 7. 2013 (dále jen „Smlouva o výpůjčce“);
- Smlouva o spolupráci č. OLP/1826/2010 uzavřená dne 16. 9. 2010, ve znění Dodatku č. 1 uzavřeného dne 30. 12. 2011, Dodatku č. 2 uzavřeného dne 6. 4. 2012 a Dodatku č. 3 uzavřeného dne 14. 11. 2012 (dále jen „Smlouva o spolupráci“);
- Smlouva o poskytnutí účelové dotace z rozpočtu kraje č. OLP/1559/2012 uzavřená dne 29. 6. 2012, ve znění Dodatku č. 1 uzavřeného dne 4. 10. 2012 a Dodatku č. 2 uzavřeného dne 2. 4. 2013 (dále jen „Smlouva o poskytnutí dotace“).

Veškeré výše uvedené smlouvy byly uzavřeny před 1. 1. 2014, tj. před nabytím účinnosti tzv. nového občanského zákoníku, nicméně právní vztahy z výše uvedených smluv trvají nadále i po tomto datu. Podle ustanovení § 3028 odst. 3 nového občanského zákoníku platí: „*není-li dále stanoveno jinak, řídí se jiné právní poměry vzniklé přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, jakož i práva a povinnosti z nich vzniklé, včetně práv a povinností z porušení smluv uzavřených přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, dosavadními právními předpisy. To nebrání ujednání stran, že se tato jejich práva a povinnosti budou řídit tímto zákonem ode dne nabytí jeho účinnosti.*“ Přechodná ustanovení nového občanského zákoníku pak jinou speciální úpravu neobsahují, tj. **veškeré výše uvedené smlouvy, včetně práv a povinností z jejich porušení i právní úprava ukončení jejich účinnosti a otázky související se řídí předchozím občanským zákoníkem**, tj. zákonem č. 40/1964 Sb., občanský zákoník (dále jen „**Občanský zákoník**“).

V této souvislosti s aplikovatelnou právní úpravou však upozorníme na ustanovení § 3030 nového občanského zákoníku: „*I na práva a povinnosti, která se posuzují podle dosavadních právních předpisů, se použijí ustanovení části první hlavy I.*“ Z uvedeného vyplývá, že **přestože se předmětné smlouvy zásadně řídí předchozí právní úpravou, tj. Občanským zákoníkem, je třeba z nového občanského zákoníku i na tyto smlouvy aplikovat ustanovení upravující základní zásady nového občanského zákoníku.**

2. Obecně k jednostrannému zrušení smlouvy (resp. závazkového vztahu smlouvou založeného)

U všech výše specifikovaných smluv se jedná o možnost zrušení tzv. nesplněných závazků, tj. závazků, které ještě nebyly zcela konzumovány splněním veškerých práv a povinností ze smluv vyplývajících. K zániku nesplněného závazku dochází buď ze shodné vůle stran nebo na jejím základě, nebo v důsledku porušení závazku, anebo v případech stanovených a za podmínek stanovených zákonem na základě jednostranného právního jednání (podle Občanského zákoníku „právního úkonu“) nebo určité jiné právní skutečnosti.

U výše uvedených smluv je klientem zvažováno jejich jednostranné zrušení. Odhlížíme od možnosti zrušení smluv v důsledku tzv. právní události, tj. např. následné nemožnosti plnění. Smlouva o výpůjčce byla uzavřena na dobu 25 let od jejího podpisu, tj. zanikne také v důsledku právní události, tj. uplynutí času. Samozřejmě k zániku smluv by došlo také v případě, pokud by jedna či obě smluvní strany zanikly bez právního nástupce.

Občanský zákoník jednostranné zrušení u nesplněných závazků upravuje dvěma možnými způsoby, a to odstoupením od smlouvy a výpovědí. Je třeba ještě podotknout, že o zániku závazku lze hovořit pouze u právního vztahu, který platně vznikl, tj. pokud by Smlouva o výpůjčce či smlouvy zbývající byly z jakéhokoli důvodu neplatné, pak je nelze ani jednostranně rušit a práva a povinnosti smluvních stran by byla řešena skrze zásady o bezdůvodném obohacení.

2.1 Odstoupení

Odstoupit od smlouvy lze v souladu s ustanoveními §§ 48, 49, 497 a 517 Občanského zákoníku.

Ustanovení § 48 odst. 1 Občanského zákoníku zní: „*Od smlouvy může účastník odstoupit, jen jestliže je to v tomto zákoně stanoveno nebo účastníky dohodnuto.*“ Následkem tohoto právního úkonu je zánik práv a povinností ze závazkového vztahu. Pokud si strany již poskytl nějaké plnění, jsou povinny si toto plnění navzájem vrátit. Při odstoupení od smlouvy smlouva zaniká s účinkem *ex tunc*, tj. smlouva zaniká od samého počátku své účinnosti.

Ustanovení § 49 Občanského zákoníku umožňuje odstoupit od smlouvy v případě, že ji odstupující smluvní strana uzavřela v tísní za nápadně nevýhodných podmínek. Tuto možnost v předmětném případě považujeme spíše za teoretickou. Ustanovení § 497 Občanského zákoníku upravuje možnost odstoupení od smlouvy zaplacením tzv. odstupného, přičemž tato možnost musí být ve smlouvě sjednána. Tak tomu v předmětných smlouvách není, tj. ani tato možnost nepřichází v úvahu. Ustanovení § 517 Občanského zákoníku pak upravuje možnost odstoupení pro případ prodlení dlužníka se splněním dluhu řádně a včas, a to po poskytnutí dodatečné lhůty ke splnění. O jakémkoli prodlení Společnosti s plněním jakýchkoli závazků ze Smlouvy o výpůjčce či smluv ostatních nemáme žádné informace. Naopak z dopisu pana Ing. Pavla Risse, člena správní rady Společnosti, i z předložené emailové komunikace mezi příslušnými odbory Krajského úřadu, spíše vyplývá, že k prodlení na straně Společnosti ohledně žádných závazků nedochází.

Odstoupení od smlouvy, jakožto jednostranný právní úkon, nemůže být učiněno libovolně, bezdůvodně. Právní úprava vymezuje pro právní úkon odstoupení od smlouvy zákonné mantinely v souladu s respektováním požadavku rovnosti stran a zachováním právní jistoty tak, aby znemožnila smluvním stranám jednostranně se zbavovat nevýhodných smluv a porušovat jeden ze základních a principů soukromého práva - zásadu *pacta sunt servanda*, tj. smlouvy (závazky) mají být plněny.

Při odstoupení od smlouvy v režimu Občanského zákoníku (na rozdíl od úpravy v zákoníku obchodním) se nerozlišuje podstatné a nepodstatné porušení smlouvy a je vždy vyžadováno poskytnutí dodatečné lhůty.

2.2 Výpověď

Obecně upravuje Občanský zákoník výpověď v ustanovení § 582, který zní: „*Jestliže je sjednána smlouva na dobu neurčitou, jejímž předmětem je závazek k nepřetržité nebo opakované činnosti, nebo závazek zdržet se určité činnosti anebo strpět určitou činnost a nevyplývá-li ze zákona nebo ze smlouvy způsob její výpovědi, lze smlouvu vypovědět ve lhůtě tří měsíců ke konci kalendářního čtvrtletí. Výpověď nelze podat vůči závazku zdržet se určité činnosti, jestliže z jeho povahy nebo ze smlouvy vyplývá, že závazek je časově neomezen.*“

U smluv uzavíraných na dobu neurčitou (tj. tam, kde se od počátku předpokládá déle trvající smluvní vztah) představuje výpověď pravidelný a od počátku předpokládaný způsob ukončení závazkového právního vztahu, který řádně probíhal, když na straně některého ze smluvních partnerů odpadla potřeba, která byla důvodem pro uzavření a trvání daného závazkového vztahu. Jedná se o projev zásady, že závazky nemají nikoho zatěžovat po neomezenou dobu bez možnosti takový vztah ukončit. Výjimky z této zásady může stanovit pouze zákon. Smyslem zákonné úpravy tedy není primárně řešit konflikt mezi stranami způsobený porušením smluvní povinnosti. Smlouva může upravovat možnost výpovědi jako důsledek porušení závazku a ve svém účelu a působení se pak prakticky překrývá s odstoupením od smlouvy pro porušení závazku. Možnost výpovědi lze ve smlouvě sjednat i pro smlouvu uzavřenou na dobu určitou. Výpověď je pak vázána na smlouvou stanovené podmínky.

3. Smlouva o výpůjčce a možnost jejího jednostranného zrušení

3.1 Odstoupení

Smlouva o výpůjčce upravuje její zrušení (ukončení účinnosti) pouze dohodou smluvních stran¹ a dále odstoupením Kraje, jako půjčitele, a to pro případ, že Společnost nebude užívat předmětné nemovitosti ke sjednanému účelu nebo v případě hrubého porušení povinností stanovených ve Smlouvě o výpůjčce.² Smlouva o výpůjčce pak sama označuje neužívání předmětných nemovitostí ke sjednanému účelu a/nebo přenechání předmětných nemovitostí k užívání třetí osobě za hrubé porušení zakládající právo na odstoupení ze strany Kraje.³

Z tohoto pohledu je důležité vymezení účelu výpůjčky. Ten je definován v čl. II Smlouvy o výpůjčce tak, že Společnost „je oprávněna nemovitosti užívat výlučně k činnostem spojeným s provozováním hospice v budovách č.p. 407 a č.p. 321, tedy činnostem spojeným s rekonstrukcí, provedením přípravných prací, samotným provozem zařízení a výkonem dalších souvisejících činností. Předmětné nemovitosti tedy budou využívány v souladu se smlouvami dříve uzavřenými mezi účastníky této smlouvy.... Využití nemovitostí nesmí být v rozporu s podmínkami darovací smlouvy....“

Vzhledem k tomu, že důsledkem případného odstoupení od Smlouvy o výpůjčce by bylo její zrušení od samého počátku s povinností smluvních stran vrátit si veškerá plnění dle Smlouvy o výpůjčce, je otázkou, zda uvedenými ustanoveními Smlouvy o výpůjčce nedošlo k vyloučení příslušných výše uvedených ustanovení Občanského zákoníku o odstoupení. Úprava smlouvy o výpůjčce totiž speciálně stanoví možnost požadovat vrácení věci půjčitelem v § 662 odst. 2 Občanského zákoníku: „Půjčitel může požadovat vrácení věci i před skončením stanovené doby zapůjčení, jestliže vypůjčitel věc neužívá řádně nebo jestliže ji užívá v rozporu s účelem, kterému slouží.“ Toto ustanovení tedy nepochybně má sankční charakter obdobný odstoupení. Jelikož Smlouva o výpůjčce byla uzavřena bezúplatně, pak v případě jejího ukončení, ať odstoupením nebo podle citovaného § 662 odst. 2, by zůstala jako jediná povinnost na straně Společnosti vrátit vypůjčené nemovitosti, tj. určení, zda příslušná ustanovení Smlouvy o výpůjčce vylučují zákonnou úpravu § 662 odst. 2 Občanského zákoníku, nemá praktický význam, neboť v obou případech je sankce navázána mimo jiné na neužívání předmětu výpůjčky v souladu s jejím účelem.

Další otázkou je **výklad pojmu hrubé porušení Smlouvy o výpůjčce**. Smlouva o výpůjčce **sama stanoví dva takové případy** (přenechání k užívání jinému a neužívání v souladu s účelem). **To nicméně neznamená, že Smlouvu o výpůjčce není možno hrubě porušit i jiným způsobem**. Jaká porušení to mohou být, by ovšem bylo v případě sporu otázkou výkladu příslušným soudem. Jediné co lze konstatovat je, že porušení jiných povinností by muselo dosáhnout značné intenzity. Příslušný soud by pravděpodobně vyžadoval pro naplnění hrubého porušení Smlouvy o výpůjčce minimálně tzv. podstatné porušení určité povinnosti, což je institut, který sice není v Občanském zákoníku upraven (byl upraven pouze v obchodním zákoníku a nyní je v novém občanském zákoníku), nicméně jako určité výkladové vodítko by jej patrně soud použil. Konstatujeme, že **z předložených podkladů takové porušení povinností ze strany Společnosti nevyplývá**.

---

¹ srov. čl. IV. odst. 2 Smlouvy o výpůjčce;

² srov. čl. IV. odst. 3 Smlouvy o výpůjčce;

³ srov. čl. VI. odst. 2 Smlouvy o výpůjčce;

Dále pak, výše uvedená smluvní úprava dle našeho názoru nevyklučuje obecnou zákonnou úpravu, tj. je možno uvést, že **je možno dále uvažovat o aplikaci zákonných ustanovení** uvedených výše v bodě 2.1 tohoto stanoviska. Podle nám dostupných informací **není dán žádný z uvedených zákonných důvodů** (tj. prakticky § 49 a 517 Občanského zákoníku).

Pokud tedy Společnost užívá předmětné nemovitosti v souladu s účelem vymezeným ve Smlouvě o výpůjčce (což prozatím z veškerých předložených podkladů podle našeho názoru jednoznačně vyplývá), nepřenechala předmětné nemovitosti k užívání třetí osobě a/nebo se nedopustila hrubého porušení jakékoli povinnosti stanovené ve Smlouvě o výpůjčce a/nebo není splněna hypotéza § 49 a/nebo § 517 Občanského zákoníku, pak od Smlouvy o výpůjčce s vysokou pravděpodobností **platně odstoupit nelze**.

3.2 Výpověď

Vzhledem k tomu, že **Smlouva o výpůjčce je smlouvou uzavřenou na dobu určitou, nelze ji tedy ukončit výpovědí** podle § 582 Občanského zákoníku. Sama Smlouva o výpůjčce zvláštní úpravu v tomto směru neobsahuje.

4 Smlouva o spolupráci a možnost jejího jednostranného zrušení

4.1 Odstoupení

Smlouva o spolupráci **neobsahuje žádné zvláštní ustanovení ve vztahu k možnosti odstoupení, proto je možno uvažovat pouze o aplikaci zákonných ustanovení** uvedených výše v bodě 2.1 tohoto stanoviska. Podle nám dostupných informací **není dán žádný z uvedených zákonných důvodů** (tj. odstoupení dle § 49 a/nebo § 517 Občanského zákoníku).

4.2 Výpověď

Smlouva o spolupráci neobsahuje žádné ustanovení o možnosti její výpovědi, což ovšem tuto možnost *apriori* nevyklučuje, neboť podmínkou aplikace zákonné obecné úpravy výpovědi v § 582 Občanského zákoníku je to, aby smlouva byla uzavřena na dobu neurčitou a aby jejím předmětem byl závazek k nepřetržité nebo opakované činnosti, nebo závazek zdržet se určité činnosti anebo strpět určitou činnost. Občanský zákoník nepožaduje v tomto ustanovení ani žádný zvláštní důvod pro výpověď smluvního vztahu.

Smlouva o spolupráci **sama výslovně neuvádí, zda byla uzavřena na dobu určitou nebo neurčitou. Rozhodující je tedy z tohoto pohledu charakter činnosti a spolupráce** upravený ve smlouvě. Podle našeho názoru nelze vyloučit výklad, že Smlouva o spolupráci je svým charakterem smlouvou na dobu neurčitou. Účelem Smlouvy o spolupráci je zajištění určité části zdravotních služeb, tj. z povahy věci by mělo jít o trvalý vztah. Tento výklad podporuje mimo jiné i ustanovení čl. IX. Smlouvy o spolupráci (po přečíslování skrze následné dodatky se jedná o čl. VI), v němž je upraven výslovně časově neomezený závazek Kraje k součinnosti při zajišťování finančních prostředků na provoz hospice (v původní verzi spolu s maximálním ročním příspěvkem Kraje).

Z tohoto pohledu tedy **nelze vyloučit posouzení Smlouvy o spolupráci jako smlouvy uzavřené na dobu neurčitou, kterou by bylo možno vypovědět dle § 582 Občanského zákoníku** ve lhůtě tří měsíců ke konci kalendářního čtvrtletí. V případě sporu o platnost výpovědi (který s ohledem na dosavadní postoj Společnosti předpokládáme) by se k otázce charakteru Smlouvy o spolupráci musel vyjádřit příslušný soud.

4. Smlouva o poskytnutí dotace a možnost jejího jednostranného zrušení

4.1 Odstoupení

Smlouva o poskytnutí dotace obsahuje jediné, velmi obecné, ustanovení ohledně odstoupení, a to v čl. V. odst. 2: „*V případě neplnění povinností z této smlouvy pro příjemce vyplývající, má poskytovatel právo odstoupit od této smlouvy.*“ Pokud by tedy Společnost neplnila jakékoli své povinnosti ze Smlouvy o poskytnutí dotace (zejména účel dotace, vyúčtování ve stanoveném termínu apod.), pak by Kraj mohl přistoupit k odstoupení. Tato smluvní úprava dle našeho názoru nevyklučuje úpravu zákonnou, tj. je opět možno uvést, že je možno dále uvažovat o aplikaci zákonných ustanovení uvedených výše v bodě 2.1 tohoto stanoviska. Podle nám dostupných informací **není dán žádný z uvedených zákonných důvodů** (tj. prakticky § 49 a 517 Občanského zákoníku).

4.2 Výpověď

Smlouva o poskytnutí dotace není smlouvou uzavřenou na dobu neurčitou a ani její charakter neumožňuje výklad, že by se jednalo o smlouvu zavazující k opakované či nepřetržité činnosti (naopak účelové dotace jsou charakteristické svojí věcnou i časovou vázaností na konkrétní projekt), **nelze ji tedy ukončit výpovědí** podle § 582 Občanského zákoníku. Sama Smlouva o výpůjčce zvláštní úpravu v tomto směru neobsahuje.

5. Možná rizika neoprávněného zrušení Smlouvy o výpůjčce, resp. Smlouvy o spolupráci a/nebo Smlouvy o poskytnutí dotace

Jak již výše zmíněno, základní zásadou platnou obecně pro smluvní právo, která je do určité míry vyjádřena mimo jiné v ustanovení § 493 Občanského zákoníku: „*Závazkový vztah nelze měnit bez souhlasu jeho stran, pokud tento zákon nestanoví jinak.*“, a stejně tak i v § 3 odst. 2 písm. d) nového občanského zákoníku: „*daný slib zavazuje a smlouvy mají být splněny*“, je zásada *pacta sunt servanda*, tj. smlouvy se mají dodržovat a plnit, a pokud zákon či samy smluvní strany změnu (i zánik) práv a povinností ze smlouvy neupravuje, resp. neumožňuje, pak smlouvu jednostranně zrušit nelze bez negativních právních následků. Platí tedy, že jednostranné zrušení smlouvy (odstoupení nebo výpověď smlouvy) nemůže být kvalifikováno jako porušení smluvní povinnosti pouze v případě, že bylo učiněno po právu. **V opačném případě se jedná o porušení smlouvy, v jehož důsledku vzniká povinnost k náhradě škody** neoprávněným zrušením smlouvy způsobené. Škoda by byla v tomto případě představována tzv. skutečnou škodou (např. veškeré dosud učiněné investice ze strany Společnosti, pokud je učinila sama) a případným ušlým ziskem. Paralelně s tím, by Společnost mohla podat žalobu na plnění, v níž by se domáhala, aby Kraj plnil příslušnou smlouvu.

6. Možnost ukončení všech smluvních vztahů jedním právním úkonem

Jak již výše konstatováno, předmětné smlouvy se řídí Občanským zákoníkem. Tato norma, na rozdíl od bývalého obchodního zákoníku⁴ neupravuje tzv. závislé smlouvy. Podstatou těchto smluv je, že pokud z povahy nebo smluvním stranám známého účelu více smluv uzavřených při tomtéž jednání nebo zahrnutých do jedné listiny, zřejmě vyplývá, že tyto smlouvy jsou na sobě vzájemně závislé, vznik každé z těchto smluv je podmínkou vzniku ostatních smluv a stejně tak zánik jedné z těchto

---

⁴ srov. § 275 obchodního zákoníku;

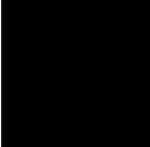
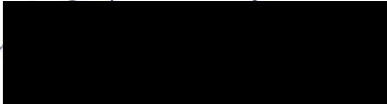
smluv jiným způsobem než splněním nebo způsobem nahrazujícím splnění způsobuje zánik ostatních závislých smluv, a to s obdobnými právními účinky.

I kdybychom připustili možnost, že v tomto případě se poměr obecné a zvláštní normy, tj. vztah Občanský zákoník a obchodní zákoník, obrací a aplikovali bychom § 275 obchodního zákoníku na občanskoprávní vztahy z předmětných smluv, jsme přesvědčeni, že tyto nejsou smlouvami závislými. Je zřejmé, že podmínkou je, aby určité smlouvy byly uzavřeny při jednom jednání nebo aby byly uzavřeny na jedné listině. Předmětné smlouvy nesplňují ani jednu z těchto podmínek. O smlouvách závislých nelze podle našeho názoru hovořit ani z hlediska věcného. Podle rozsudku Nejvyššího soudu⁵: *„Nejde o závislé smlouvy v případě, kdy se jedná „pouze o jistou ekonomickou spjatost“ určitých smluv. Za smlouvy závislé lze naproti tomu považovat ty, u nichž se závislost týká jejich vzniku a zániku. Jinak řečeno, závislé jsou smlouvy, kdy vznik jedné z nich, pokud by nevznikla i druhá smlouva, nemá hospodářský smysl a současně zánik jedné ze smluv bez splnění musí vyvolat zánik i další smlouvy nebo smluv, protože jejich izolované splnění by nemělo rovněž hospodářský význam.“* V daném případě však taková provázanost smluv chybí.

Podle našeho názoru nelze předmětné smlouvy jednostranně ukončit jedním právním úkonem v tom smyslu, že pro porušení povinností ve vztahu k jedné smlouvě, které by odůvodnilo odstoupení od této smlouvy či výpověď této smlouvy (bez nutnosti porušení povinnosti) a zanikla by tato smlouva, by zanikly i smlouvy ostatní, u nichž nebyl dán důvod pro odstoupení či výpověď.

V Praze dne 12. června 2014

Vrána & Pelikán, advokátní kancelář s.r.o.

Mgr. Luděk Vrána, společník

---

⁵ sp. zn. 29 Cdo 1912/2012, ze dne 27. 6. 2013;